

Núm. de Protocol: AD-0106-2/03
TSA: IN-08/06

A U T E 25-2006

PARTS:

Apel·lant: P.I.A.D. i I.I.B.S.A.
Representant: C.S.M.
Advocat: .L.R.

Apel·lada: GOVERN- CTU
Representant : S.G.D.A.
Advocat : R.C.

Apel·lada: COMÚ D'ENCAMP
Representant : J.A.V.
Advocat: J.M.R.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià (ponent)
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 25 d'octubre de 2006

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, format pels magistrats esmentats.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència número 31-2006, de 24 de maig de 2006, va desestimar el recurs d'apel·lació interposat per les entitats mercantils P.I.A.D.S.A. i I.I.B.S.A. contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles 2005-124, d'1 de novembre de 2005, que al seu torn va confirmar una resolució de l'Hble. Comú d'Encamp que havia denegat un permís de construcció de tres edificis destinats a habitatges i la de la Comissió Tècnica d'Urbanisme que havia desestimat el recurs d'alçada interposat contra la anterior.

2.- Contra la sentència interposa la representació de les empreses un incident de nul·litat per considerar que aquella vulnera l'article 10 de la Constitució perquè exigeix la presentació de proves essencials per resoldre la qüestió de fet amb la demanda i no s'admeten en període de prova, i la vulneració del dret a una sentència fonamentada.

3.- la representació del Comú d'Encamp i del Govern s'oposen a l'incident en els seus escrits respectius i demanen la desestimació.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La denegació d'una prova proposada per una de les parts en el procés pot constituir una negació del dret a la jurisdicció si amb aquesta denegació s'ha ocasionat indefensió a la part, és a dir, se l'ha privat de demostrar, en el moment processal adient, uns fets que ella mateixa articula des de la demanda com essencials per sostenir les seves pretensions jurídiques i no existeixen altres elements de prova suficients que permetin al Tribunal formar-se una convicció sobre els fets.

En el cas, la part que formula l'incident sosté que si la qüestió de fet que donava suport a la seva pretensió era la de si el terreny en el que pretenien obtenir la llicència per construir tres blocs d'habitatges era o no sòl urbà consolidat, el Tribunal de Batlles no podia denegar la prova demanada en la demanda, i en la mesura que aquesta anomalia no es va corregir en la sentència d'aquesta Sala, es produeix la vulneració del dret constitucional esmentat.

Afirma, en aquest sentit, que va demanar la pràctica de dos proves pericials destinades a demostrar que el terreny ja disposava dels serveis necessaris quan es va demanar el permís de construcció i que va demanar també que es requerís al promotor d'una urbanització situada a l'altra banda del carrer per tal que aportés la documentació on hi havia d'haver l'autorització de la urbanització.

Tot i que la sentència explica perquè no va admetre aquestes proves en la segona instància, indicarem ara, d'entrada, que el fonament de dret tercer, la nostra sentència, després de transcriure la resolució recorreguda, es veu obligada a posar en relleu que les qüestions a resoldre són: d'una banda, la del règim jurídic del sòl urbà i d'una altra, la documentació tècnica exigible per l'atorgament d'una llicència, “i tot i que les parts no han tractat obertament aquestes qüestions en el litigi és imprescindible fer-ho per resoldre'l”.

És a dir, la sentència d'aquesta Sala posa en relleu la insuficiència del plantejament de la part agent, a la que, després d'indicar que si el que nega la resolució comunal és l'existència de serveis que permetrien considerar el terreny com sòl urbà consolidat i més específicament com solar, era a la part agent a qui corresponia demostrar-ho; i si com diu la sentència la manca d'aportació d'aquesta prova amb la demanda no es podia demorar al període de pràctica de prova era perquè els elements de fet en que es basa l'escrit principal del plet són essencials per configurar la pretensió des de l'inici del procés, és a dir, abans de la fase probatòria, i sobre tot això és així quan, com també diu la sentència, es podia haver fet.

I el cert és que la prova sobre l'existència dels serveis urbanístics d'un terreny és relativament senzilla de preparar quan existeixen, no en el cas contrari, per la qual cosa, aquesta prova, en el cas es podia preparar i per tant s'havia d'haver aportat amb la demanda.

Tanmateix, la manca d'aquesta prova no s'erigeix en *ratio decidendi* de la desestimació de les pretensions de les demandants: en el mateix fonament de dret s'explica que “la prova que obra a les actuacions, lluny d'acreditar l'existència i suficiència de tots els serveis urbanístics, palesa el contrari” i es basa, per afirmar això, en l'informe d'E. i en l'acta d'inspecció ocular en el plet amb A.S.L., que formava part de les actuacions.

Existien, per tant, proves suficients en autes que permetien al Tribunal formar-se la convicció sobre els fets que constituïen la base de la pretensió.

Segon.- Sostenen el formuladors de l'incident que la sentència conté una motivació errònia quan indica que si les mancances del projecte no permetien esmenar la sol·licitud el que calia era, en la sentència, ordenar al Comú que demani una nova documentació i si era conforme, atorgar el permís de construir i demana que aquesta petició s'incorpori al fallo mitjançant l'estimació de l'incident.

D'entrada convé assenyalar que, com diu la sentència, el que es va presentar per les empreses constructores no va ser un projecte sinó una memòria d'estudi volumètric, defecte que no és esmenable, per la qual cosa no es pot condemnar al Comú a demanar una nova documentació en el mateix expedient.

Tercer.- Per tot el que s'ha exposat s'imposa la desestimació del incident, sense que hi hagi mèrits per a una imposició de costes del mateix.

DECISIÓN

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, acorda desestimar l'incident, sense imposició de costes.

Aquest Aute és ferm i executiu.

En conseqüència, així ho acorden, manen i signen el Tribunal, en dono fe.